

Medlemmer, saaledes at det er faktisk umuligt for en Boghandler at gaa udenfor de Regler, der paalægges ham i Henseende til de Priser, han skal holde, og de Vilkaar, han i øvrigt er undergivet. Alt dette bliver staaende ganske uafhængigt af denne Lov; overhovedet, alle privatretlige Aftaler og en hvilken som helst Følge, som deraf kan drages, berøres ikke af denne Lov. Her er udelukkende Tale om, at en Mand ud over det Ansvar, han paatager sig ved at indgaa paa en privatretlig Forpligtelse, desuden i visse Tilfælde kan straffefølges; denne Lov er en Straffelov og tilsigter ikke at være andet. Altsaa, Boghandlerne behøver ikke at nære Ængstelse for, at de Midler, de har haft hidtil til at nødsage Boghandlerforeningens Medlemmer til at holde sig de Forpligtelser efterrettelige, som de har paataget sig, ikke fremdeles i fuldt Maal skulde staa til deres Raadighed.

Dernæst har det ærede Medlem fremført en Række Bemærkninger af særlig juridisk-teknisk Karakter med Hensyn til den Bestemmelse, som er blevet vedtaget i Folketinget, nemlig at Straffefølgning kun kan foretages paa Begæring af Organisationerne, og han har kritiseret denne Bestemmelses Korrekthed og Hensigtsmæssighed. Jeg skal straks udtale, at jeg paa dette Omraade erkender mig at være det ærede Medlem ganske underlegen, og jeg tør ikke med ham optage en Diskussion om, hvad der i Henseende til de processuelle Regler vil kunne være at indvende. Men jeg kan ikke andet end slutte mig til den Betragtning, som i det andet høje Ting har været den afgørende, nemlig at hvor det drejer sig om Smaating, i mange Tilfælde rene Bagtatter, og hvor man indfører strafferetlige Bestemmelser om Forhold, som i alt Fald før 1912 ikke var undergivne Straffefølgning, kan det, saaledes som det ogsaa har vist sig i det virkelige Liv, have sine Betæneligheder at lade en hvilken som helst chikanøs Konkurrent kunne fremsætte Klager og sætte hele Straffefølgelsesapparatet i Bevægelse, selv om der muligvis aldeles ikke foreligger nogen velbegrunnet Anledning dertil. Naar det nu bestemmes, at i de Tilfælde, hvor hidtil den, der kaldes den direkte forurettede, har haft Paataaleret, kan Paataale fremtidig kun ske efter Begæring af en af de Foreninger, som Handelsministeren dertil maatte bemyndige, maa det for det første erindres, at denne Indskrænkning kun gælder for de Paragraffers Vedkom-

mende, som udtrykkelig er nævnte, og at der vedblivende er et vist Antal Tilfælde, hvor Forfølgning sker umiddelbart af det offentlige, uden at nogen Enkeltperson eller Forening behøver at træde til. Kun i de Tilfælde, hvor den nugældende Lov hjemler Forfølgning paa Begæring af den forurettede alene, er det, man mener, det vilde være rigtigt, at en Mand, der har en Klage af denne Art at fremføre, gaar til en af de dertil bemyndigede Foreninger og opnaar dennes Støtte, hvorved der dog paa Forhaand vil opnaas en vis Sandsynlighed for, at der ikke vil blive rejst en ganske vilkaarlig Retsfølgning, og at ikke et hvilket som helst øjeblikkeligt Paafund fra en Mand, der ønsker at gøre en anden Gene eller Fortræd, vil blive taget til Følge. Det forekommer mig, at dette er en utvivlsom Forbedring i Sammenligning med, hvad der nu gælder. At det ikke skulde blive muligt for den, der virkelig har lidt Uret, hos en eller anden Forening at finde den Støtte, som er nødvendig, for at han kan bringe sin Sag frem, forekommer mig ganske usandsynligt. Og jeg gentager, at det vil saa meget mindre være sandsynligt, naar der, saaledes som jeg mener, det vil være rigtigt, bliver indstiftet en særlig Forening: Centralforening eller Centralnævn, som i al Almindelighed kan tage sig ogsaa af saadanne Sager, som ikke naturligt hører hjemme under en af de mere specielle Foreninger.

Jeg skal paa ny tillade mig at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse, og jeg mener, at saaledes som det nu foreligger, er det i alle Henseender forsvarligt.

Godskesen: Jeg har ikke glemt, hvad der staaer i den gældende Lov om Tilgiften, ej heller om Forholdet mellem det sædvanemæssige og det ubetydelige, og jeg er enig med den højtærede Minister i, at naar Lovens Ord skulde forstaas strengt efter Bogstaven, maatte det være en dobbelt Betingelse, der var Tale om, altsaa at det skulde være baade sædvanemæssigt og ubetydeligt, saaledes at Loven for saa vidt maatte siges i større Omfang at tillade Tilgift, naar man frafaldt en af Betingelserne. Det, tror jeg, vilde være den korrekte Fortolkning, men jeg tror, at Forholdet efterhaanden har udviklet sig saaledes, at man rent faktisk benytter det „sædvanemæssige“ som en Regulator ved Bedømmelsen af, om Tilgiften er betydelig eller ubetydelig. Jeg tror, at det fremgaar af det foreliggende Domsmateriale, og det er i alt Fald saaledes,